

Р Е Ш Е Н И Е № 100

гр.Перник, 17 септември 2010 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд Перник, втори касационен състав, в публично заседание на осми септември две хиляди и десета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова Е.
Иванова

При участието на секретаря Е.В. и в присъствието на прокурора Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Светлана Димитрова к.н.а.х.д. № 109 по описа на съда за 2010 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

С Решение № 231 от 27 април 2010 г., постановено по н.а.х.д. № 215/2010 г. Пернишкият районен съд - 6-ти нак. състав е потвърдил Наказателно постановление № 2373/08.12.2009 г., издадено от началника на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Перник, с което на С.Т.С. - ЕГН: *****, на основание чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца.

Недоволен от така постановеното решение е останал С.Т.С., който обжалва същото пред Административен съд-Перник, като моли съда да отмени решението на Пернишкия районен съд. В жалбата се твърди, че извършеното деяние не съставлява административно нарушение поради наличието на предпоставките за прилагането на института на крайната необходимост.

Ответната страна не взема становище.

Представителят на Окръжна прокуратура - Перник заявява становище, че касационната жалба е неоснователна и решението на Пернишкия районен съд следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

В касационното производство страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд Перник, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл.211, ал. 1 от АПК от надлежна страна. Разгледана по същество същата е неоснователна.

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че на посочените в акта дата и час касаторът е извършил визираното нарушение на правилата за движение по пътищата. За да направи този извод, първоинстанционният съд е имал предвид разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, съобразно която констатациите в акта за установяване на административното нарушение се считат за верни до доказване на противното. С оглед на изложеното и като се има предвид, че жалбоподателят не е представил доказателства, оборващи доказателствената сила на съставения акт и установяващи различна фактическа обстановка от описаната, правилно съдът е приел, че нарушението е безспорно установено, поради което и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност.

Решението на районния съд - Перник е валидно, постановено е от законен състав в рамките на правораздавателната власт. Решението е допустимо, постановено е при надлежно упражняване на правото на жалба срещу наказателно постановление № 2373/08.12.2009 г., издадено от началника на сектор Пътна полиция към ОД на МВР - Перник.

С акт № 2373 от 27.11.2009 г. е установено, че на същата дата в 11,12 ч., в гр.Перник, по улица „Юри Гагарин“ в посока от кв."Изток" към кв."Тева", в района след спирка „Домостроителен комбинат“ жалбоподателят е управлявал лек автомобил "Киа", с рег. № СА 21 49 ВС, като се е движел със скорост 100 км/ч, при ограничение на скоростта 50 км./ч., валидна за населено място. Административното нарушение е установено чрез техническо средство - „Радар ТР 4“ с № 329 с фиксирана дата, час и скорост. Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя и от показанията на разпитания свидетел - актосъставителя Иван Богданов Иванов, който поддържа изцяло отразените в АУАН констатации. Районният съд законосъобразно е приел, че актът е издаден и подписан от надлежен орган, съдържа реквизитите, посочени в чл. 42 от ЗАНН, както и че на нарушителя е дадена предвидената от закона възможност да даде възражения.

Наказателното постановление е издадено в срок от надлежен орган при условията на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Извършеното от страна на нарушителя по съществото си представлява нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.Същото, на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, се наказва с глоба в размер на 200 лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от два месец. В разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т.5 от ЗДвП законодателят е фиксирал конкретни наказания, като е лишил административно-наказващия орган от възможността да конкретизира и индивидуализира наказанието.

Неоснователно е оплакването на касатора , че деянието е извършено при крайна необходимост.За да е налице крайна необходимост следва деянието да е извършено за спасяването на държавни или обществени интереси, както и свои или на друго лице лични или имотни блага от непосредствена опасност.От събраните доказателства може да се приеме,че лицето Бойко Темелакиев, на когото жалбоподателят е бил кум, по това време е бил настанен в болница.Но от същите доказателства по делото не би могло да се направи извод, че касаторът с бързото

си управляване на лекия автомобил би спасил или помогнал по някакъв начин на настанения в болницата негов близък. Не се установи жалбоподателят да е носил животоспасяващи лекарства или медикаменти, нито да има лекарска квалификация. Районният съд също е обсъдил този довод на жалбоподателя и обосновано е приел, че в случая института на крайната необходимост е неприложим. Този извод на въззивната инстанция е законосъобразен и настоящата състав напълно го споделя.

С оглед гореизложената фактическа обстановка АС - Перник намира, че въззивният съд при наличните доказателства правилно е установил, че при издаване, както на АУАН, така и на НП, не са допуснати нарушения, водещи до отмяна на постановлението.

Предвид изложеното, касационната инстанция намира първоинстанционното решение за постановено при напълно изяснена фактическа обстановка, като относимите факти са възприети въз основа на допустими доказателствени средства, събрани по изискуемия процесуален ред. Фактическите изводи са направени след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства. Ето защо касационният съд счита изводите на районния съд, че жалбоподателят е осъществил състава на вмененото му административно нарушение, за правилни и обосновани, като непротиворечащи на събраните доказателства и приложимия закон. Както наказателното постановление, така и решението на съда, са постановени изцяло в необходимата форма и реквизити. Нарушението и правната му квалификация са правилно установени. Касационните оплаквания не намират опора в доказателствата по делото и са неоснователни.

Районният съд е постановил валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон решение, което следва да бъде оставено в сила.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи, различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд - Перник.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 231 от 27.04.2010 г., постановено по н.а.х.д. № 215 по описа на Пернишкия районен съд-6-ти нак.състав за 2010 год.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ : /п/

ЧЛЕНОВЕ: /п/